

Zemberekkuşu'nun Güncesi

FAKAT

21.
Baskı
—

Dünya
Edebiyatı
Roman

Çeviren:
Nihal
Önol

Haruki Murakami, 1949'da Kyoto'da doğdu. Vaseda Üniversitesi'nde klasik drama eğitimi aldı. 21. yüzyıl edebiyatının en önemli isimlerinden olan Murakami'nin kitapları pek çok ödül aldı, tüm dünyada ellinin üzerinde dile çevrildi. Haruki Murakami'nin *Yaban Koyununun İzinde*, *Zemberekkuşu'nun Güncesi*, *İmkânsızın Şarkısı*, *Sınırın Güneyinde-Güneşin Batısında*, *Sahilde Kafka*, *Haşlanmış Harikalar Diyarı ve Dünyanın Sonu*, *1Q84*, *Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları*, *Koşmasaydım Yazamazdım*, *Uyku*, *Kadınsız Erkekler*, *Sputnik Sevgilim*, *Tuhaf Kütüphane*, *Karanlıktan Sonra*, *Fırın Saldırısı*, *Rüzgârın Şarkısını Dinle*, *Kumandanı Öldürmek*, *Doğum Günü Kızı*, *Mesleğim Yazarlık*, *Dans Dans Dans*, *Pinball 1973*, *Sadece Müzik*, *Birinci Tekil Şahıs*, *Bir Kediye Terk Etmek* ve *Ortadan Kaybolan Fil* isimli kitapları Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

Zemberekkuşu'nun Güncesi

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

İmkânsızın Şarkısı	Fırın Saldırısı
Sınırın Güneyinde, Güneşin Batısında	Rüzgârın Şarkısını Dinle
Sahilde Kafka	Kumandanı Öldürmek
Yaban Koyununun İzinde	Doğum Günü Kızı
Haşlanmış Harikalar Diyarı ve Dünyanın Sonu	Mesleğim Yazarlık
1Q84	Dans Dans Dans
Koşmasaydım Yazamazdım	Pinball 1973
Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları	Sadece Müzik
Uyku	Birinci Tekil Şahıs
Kadinsız Erkekler	Bir Kediye Terk Etmek
Sputnik Sevgilim	Ortadan Kaybolan Fil
Tuhaf Kütüphane	Şehir ve Belirsiz Duvarları
Karanlıktan Sonra	

ZEMBEREKKUŞU'NUN GÜNCESE

Orijinal adı: *Necimaki-dori kuronikuru*

© 1997 by Harukimurakami Archival Labyrinth

Yazan: Haruki Murakami

Fransızcadan çeviren: Nihal Önal

Türkçe yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

1. baskı / Ekim 2005

21. baskı / Mayıs 2025 / ISBN 978-625-8090-19-2

Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldrımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 20699

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Zemberekkuşu'nun Güncesi

Haruki Murakami

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Nihal Önal

Hırsız Saksagan

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Zemberekkuşu'nun salı günü Altı parmak ve dört meme

O kadın telefon ettiğinde mutfakta kendime makarna pişiriyor, bir yandan da Rossini'nin radyoda çalan *Hırsız Saksağan* uvertürüne eşlik ediyordum, ki makarna pişirmek için bu kadar uygun bir müzik olamaz.

Önce telefon sesine aldırış etmeyip makarnamı pişirmeyi sürdürmek geldi içimden. Neredeyse hazırды zaten. Claudio Abbado yönetimindeki Londra Senfoni Orkestrası, kendini müziğin coşkusuna kaptırmuş, sesini iyice yükseltiyordu. Ama arayanın, belki de bana bir iş önerisinde bulunmak isteyen bir arkadaş olabileceğini düşündüm. Yemeğin altını kısıp salona geçerek ahizeyi elime aldım.

– Bana on dakikanı ayır, dedi bir kadın sesi, öyle, birdenbire.

Daha önce duyduğum bir sesin sahibini hemen tanırım, ancak bu sesi hiç duymamıştım.

– Bağışlayın ama, dedim elimden geldiğince nazıkçe, kiminle konuşmak istemiştiniz acaba?

– *Seninle* elbette, diye karşılık verdi kadın. Senden, sadece zamanının on dakikasını istiyorum. Birbirimizi daha iyi anlamamız için.

Alçak, tatlı ve tanımlanması olanaksız bir sesi vardı, hızlı ve kararlı konuşuyordu.

– Birbirimizi anlamak mı?

– Yani, duygusal açıdan demek istiyorum, dedi.

Başımı, aralık bıraktığım kapıdan uzatıp mutfağa bir göz attım. Tencereden iyiye alamet beyaz bir buhar yükseliyordu ve Abbado, *Hırsız Saksağan*'ı hâlâ ustalıkla yönetiyordu.

– Dinleyin, beni bağışlayın ama makarna pişiriyorum, neredey-

se hazır sayılır, sizinle on dakika konuşursam, bir işe yaramaz artık.

– Makarna mı? diye bağırdı kadın şaşırmuş gibi. Ama saat sabahın onu! Neden böyle bir saatte makarna pişiriyorsun ki? Bu biraz garip değil mi?

– Garip olsun olmasın, sizi ilgilendirmez. Kahvaltıyı atlamıştım, şimdi de acıktım. Bu yüzden, yemek niyetine makarna yapıyorum. İstedğim şeyi istediğim saatte yemeye hakkım var, değil mi?

– Evet, evet, tabii ki sorun yok. Eh, o halde, ben de kapatayım bari, dedi kadın yılmışık bir sesle.

Garip bir sestti. En ufak bir duygusal değişiklikte bir ayar düğmesiyle oynanmış gibi ses de tümüyle değişiyordu.

– Başka bir zaman ararım seni artık.

– Durun, dedim telaşla. Eğer niyetiniz bana bir şey satmaksa, on kez de arasanız, sonuç değişmez: şu sırada işsizim, hiçbir şey alacak parasal gücüm yok.

– Haberim var, tasalanma, dedi kadın.

– Haberiniz var mı?! Neden haberiniz var?

– Neden olacak, işsiz olduğundan! Biliyorum. Neyse, sen artık makarnana dönsen?

– Sen kim oluyorsun da...

Cümleme henüz başlamıştım ki konuşma pat diye kesildi.

Şaşkın, kafamın içi karmakarışık, bir an öyle, aptal gibi elimdeki ahizeye bakarak kalakaldım. Neden sonra makarnalar aklıma geldi de telefonu yerine bırakıp döndüm mutfığa. Ocağı kapattım, makarnayı bir kevgire alıp süzdüm, Bu aptal telefon yüzünden, artık *al dente* olmaktan çıkmıştı ama pek de önemli değildi.

“Birbirimizi daha iyi anlamak mı?” Hem de on dakika içinde?

Yemeğimi yerken hep bunları geçiriyordum kafamdan.

Bu kadın ne söylemek istiyordu? Belki de bir telefon şakasıydı. Ya da yeni bir pazarlama tekniği. Ama her ne olursa olsun beni ilgilendirmiyordu.

Mahallenin kütüphanesinden ödünç alınmış bir romanla salondaki kanepeye yerleştim, ama okurken, bir yandan da ikide birde

telefona göz atıyordum. O kadının “sadece on dakika”ıyla ne demek istediğini, gittikçe artan bir merakla soruyordum kendime. İnsan on dakika içinde “birbiri hakkında” ne anlayabilir ki?

Düşündüm de, ayırdığı zaman süresini daha başından belirlemişti. Onda, bu kesin belirlenmiş zaman konusunda tam anlamıyla bir kararlılık seziyordum. On dakika. Belki de dokuz dakika, fazlasıyla kısıydı ve on bir dakika da çok uzun. *Al dente* makarna hazırlama süresi gibi...

Düşüncelerimi bu konu üzerinde kapıp koyverince romanımın ucunu kaçırdım ve okumayı bırakıp küçük bir ütü faslına girmeye karar verdim. Ne zaman kafamı bir şey kurcalasa, hemen gömleklerimi ütülemeye başlarım. Eski bir alışkanlıktır bu.

Gömlek ütüleme tekniğim on iki bölüme ayrılır: (1) yakayla (yüzünden) başlayıp (12) sol kolla (manşet) biter. Bu, asla değiştirilmez bir sıradır ve ben de özenle bölümleri teker teker sayarak bu sırayı izlerim. Böyle yapmazsam, gömleklerim iyi ütülenmez.

Sıcak keten kokusunun ve buharlı ütünün ısıklarının tadını çıkara çıkara, özenle üç gömlek ütüledim, onları sırayla askılara geçirip, en ufak bir kırışık kalmadığına kanaat getirdikten sonra dolaba astım. Ardından ütüyü prizden çektim, dolaptaki yerine koydum, ütü masasını da öyle. Kafamın içi birazcık hafifler gibi olmuştu.

Tam gidip mutfaktan bir bardak su içmeye hazırlanıyordum ki, telefon yine çaldı. Hoppalaaa! Birkaç saniye duraksadıktan sonra açmaya karar verdim. Yine o kadınsa ütü yapacağım bahanesiyle kapatabilirdim nasıl olsa.

Ama bu kez arayan Kumiko’ydu. Televizyonun üstündeki çalar saate baktım: on bir buçuğu gösteriyordu.

– İyi misin? diye sordu karım.

– Çok iyiyim, diye karşılık verdim, arayan o olduğu için rahat bir soluk almıştım.

– Ne yapıyorsun?

– Ütü.

– Bir şey mi var? diye sordu, gergin bir ses tonuyla.

Kafam karıştığında ütüye sarıldığımı çok iyi biliyordu.

– Hayır, hiç, sadece ütülenecek gömleklerim vardı da. Özel bir şey yok.

Konuşurken, sandalyeye oturdum, ahizeyi sol elimden sağ eli-me geçirdim.

– Bana bir şey mi diyecektin?

– Evet. Şiir yazmayı becerebilir misin acaba?

– Şiir mi? diye sordum şaşırarak.

Şiir mi? Nerden çıkmıştı bu şimdi?

– Tanıdığım bir dergi, genç kızların yazdığı şiirleri yayımlıyor da, okuyucuların gönderdiği şiirlerin içinden seçip düzeltme yapacak birini arıyorlar. Ayrıca her ay, sütun başına konmak üzere bir de şiir yazmak gerekecek. Kolay sayılacak bir iş bu, zahmeti-ne karşılık iyi de para veriyorlar. Gerçi sürekli bir iş değil ama eğer altından kalkabilirsen, sonradan belki yazı işlerinde de çalışabilirsin.

– Kolay iş mi? diye sözünü kestim. Dur bir dakika, benim aradığım, hukuk bürosunda bir iş. Şiir düzeltme işi, bu aradığının neresine giriyor acaba?

– Ama bana hep, lisedeyken bir şeyler yazdığını söyledin ya?

– Evet, okul gazetesine hiçbir önemi, bir biçemi olmayan makaleler kaleme alırdım işte: yok filanca sınıf futbol maçını kazanmış da, yok biyoloji öğretmeni merdivenden düşüp hastaneye kaldırılmış da, öyle şeyler işte. Şiirle ilgisi yok. Ben şiir yazmasını bilmem.

– Şiir, yani, anlasana işte, liseli kızlara göre şiirler. Öyle büyük sanat filan olması gerekmeyen. Kimse senden Allen Ginsberg gibi yazmanı istemiyor ki, elinden geleni yaparsan, gayet güzel yürür işte.

– Elimden gelen, elimden gelen, ama ben en ufak bir şiir bile yumurtlamaktan kesinkes âciz biriyim, dedim sertçe. Öyle ya, neden yazacakmışım ki?

– Puff! yaptı Kumiko, düş kırıklığına uğramış bir sesle. Ama bir avukat yazıhanesinde iş bulmak da çok kolay gözüküyor değil mi?

– Biliyorum. Bu yüzden o kadar çok haber gönderdim her yere. Sanırım bu hafta bir yanıt alacağım, olmazsa senin önerini düşünürüm.

– Sahi mi? İyi öyleyse şimdilik bu konuyu kapatalım. Ha, aklıma gelmişken, bugün günlerden ne?

– Salı, diye karşılık verdim, biraz düşündükten sonra.

– O halde bankaya gidip gaz için biraz para yatırır mısın, telefon için de?

– Olur, zaten birazdan akşam yemeği için alışverişe çıkacağım, onu da hallederim.

– Akşama ne pişireceksin?

– Henüz bilmiyorum, diye yanıtladım. Daha karar vermedim. Alışverişte düşünürüm.

– Ben düşündüm de, aklıma geldi, dedi karım, konuyu değiştirerek. Senin ille de iş araman gerekli mi?

– Neden sordun? dedim, yine şaşırmıştım. Neden iş aramaktan vazgeçeyim ki? İşsizlik ödeneğim sonsuza dek sürüp gitmeyecek, ömrümü kollarımı kavuşturup oturarak geçiremem ben.

– Benim maaşıma zam geldi, ara sıra ek işler de çıkıyor, sonra, yeterince birikimimiz de var, fazla lükse kaçmazsak pekâlâ yürütebiliriz, değil mi? Şimdi yaptığın gibi, evde kalıp ev işlerini yapmak hoşuna gitmez mi?

– Hiç bilemiyorum, diye cevap verdim açıkça. Gerçekten bilmiyorum.

– Ha, aklıma gelmişken, kedi döndü mü?

– Kedi mi? diye yineledim ve o an aklıma geldi ki kediyi, sabah-tan beri hepten unutup gitmişim.

– Hayır, galiba dönmedi.

– Mahallede bakınır mısın biraz? Bir haftadır yok ortalıkta.

Soğuk bir “evet” yanıtı verdim, sonra da ahizeyi sol elime geçirdim.

– Bana kalırsa, çıkmaz sokağın dibindeki o boş evin bahçesinde olmalı, hani o kuş heykeli olan bahçede, onu birçok kez oralarda dolanırken görmüştüm de.

– Çıkmaz sokak mı? Sen o bahçeye neden girdin ki? İlk defa duyuyorum bunu.

– Bak, şimdi kapatmam gerekiyor, işimin başına dönmeliyim. Sen kediyle ilgilenir misin, lütfen?

Telefonu kapadı.

Tekrar yerine koymadan önce ahizeye bir süre baktım.

Kumiko o çıkmaz sokağa ne yapmak için gitmiş olabilirdi ki? Bizim bahçeden oraya geçmek için, oldukça yüksek bir beton duvara tırmanmak gerekiyordu, ki sadece bu sokağa girmek için bunca zahmete katlanmanın hiç anlamı yoktu.

Mutfakta bir bardak su içtim, sonra kedinin tabağını kontrol etmek için verandaya çıktım. Bir akşam önce oraya bıraktığım kurutulmuş balığa dokunulmamıştı. Hayır, anlaşılan, bizim çapkın kedi hâlâ dönmemişti.

Bu yaz başlangıcının pırl pırl güneşinde verandada dikilip küçük bahçemizi seyre daldım. Aslında görünüşü insanın yüreğine huzur veren türden bir bahçe değildi. Toprağı hâlâ simsiyah ve ıslaktı, çünkü güneş oraya her gün çok az vururdu ve bitki olarak da oldukça cılız iki üç küme ortancadan başka bir şey yoktu. Yakındaki koruluktan gelen düzenli bir kuş sesi duydum, ki ki kiii diye, sanki bir zemberek kuruyordu. Kumiko ve ben ona “zemberekkuşu” adını takmıştık. Daha doğrusu, ona bu adı Kumiko vermişti. Gerçekte hangi türden bir kuş olduğunu bilmiyorum. Neye benzediğini bile bilmiyorum. Ama kuşun buna aldırış ettiği yoktu ve her gün gelip küçük, huzurlu dünyamızın zembereğini kuruyordu.

Kediyi aramak ha! İyi doğrusu! dedim kendime. Kedileri öteden beri severim. Özellikle de buna, çok bağlanmışım. Ama bir kedi, kedi yaşantısı sürer. Çok akıllı bir hayvan bu bizimki. Artık burada değilse, canı gitmek istediği içindir. Acıktığı veya yorgun düştüğü zaman dönüp gelecektir. Neyse, mademki Kumiko istemişti, ben de gidip arayacaktım bu kediyi. Zaten yapacak başka işim de yoktu.

Nisan başında, hiçbir özel neden yokken, çalıştığım hukuk bürosundan istifa etmişim. Yaptığım iş özellikle hoşuma gitmiyor değildi. Gerçi pek heyecan verici bir uğraş olduğu söylenemezdi, ama maaşım iyiydi ve ortam da oldukça sıcak sayılırdı.

Görevimi bir cümleyle özetlemek gerekirse, uzmanlaşmış örnek bir sekreterdim diyebilirim.

Sanırım elimden geldiğince iyi çalışıyordum. Bunu benim söylemem garip görünebilir, ama yönetimle ilgili işler konusunda oldukça iyiydim. Çabuk kavıyor, hızlı tepki veriyordum, asla karşı çıkmıyor, çok akılcı davranıyordum. Bunun içindir ki, istifa etmekten dem vurmaya başladığımda, yaşlı Avukat –yazihane baba oğul iki avukatındı ve sözünü ettiğim babaydı– beni alıkoymak için bana bir zam bile önermişti.

Ama sonunda ben gene de istifa ettim. Ben de nedenini tam olarak bilemiyorum. Hiçbir özel beklentim yoktu, sonradan ne yapacağıma ilişkin bir kararım da. Hukukla ilgili başka görevler için sınava hazırlanmak üzere yeniden eve kapanmak düşüncesi bana hiç çekici gelmiyordu, her şeyden önemlisi de kendimde avukatlığa bir eğilim bulamıyordum.

Yemekte Kumiko'ya, “İşimden ayrılmayı düşünüyorum” diye haber verdiğim akşam, bana sadece, “Ya, öyle mi?” dedi. Bununla tam olarak ne demek istediğini pek kavrayamadım, o da başka bir şey söylemedi.

Ben de sustuğum için, bir süre sonra ekledi: “Neden olmasın ki, madem canın öyle istiyor? Yaşam senin yaşamın olduğuna göre, ne istersen yapmaya hakkın var.” Sonra da olanca dikkatini tabağına yöneltip çubuklarıyla balığının kılçıklarını ayıklamaya koyuldu.

Kumiko, bir biyolojik beslenme ve sağlıklı yaşam dergisinde çalışıyordu ve oldukça iyi para alıyordu, ayrıca yayıncı dostlarının ona sık sık başka dergiler için çizdirdiği illüstrasyonlar da hiç de küçümsenemeyecek bir ek gelir sağlıyordu. (Aslında tasarım eğitimi görmüştü ve amacı *free lance* bir çizimci olmaktı.) Bense, sigortam sayesinde, bir süre işsizlik ödeneği alabilecektim. Evde kalıp ev işlerini yürütürsem, ek giderlerden, dışarıda yemekten ve çamaşır temizletme giderlerinden kurtulup parasal açıdan, benim çalıştığım zamana oranla pek de farklı olmayacak bir yaşam sürebilirdik.

İşte bu yüzden vermiştim istifamı.

Saat yarımında, her günkü gibi, omzumda büyük bir pazar çan-

tasıyla alışverişe çıktım. Önce telefon ve gaz faturalarını ödemek için bankaya uğradım, sonra akşam yemeği için alışveriş yapmak üzere süpermarkete gittim. McDonald's'ta bir çizburger yiyip bir de kahve içtim.

Aldıklarımı buzdolabına yerleştirirken telefon yine çaldı. Bu zil sesi bana olağanüstü sabırsız geldi. Plastik torbası yarı açılmış bir tofu paketini mutfak masasına bırakarak salona koştum ve telefonu açtım.

– Makarnanı bitirmiş olmalısın, dedi bir kadın sesi.

– İyi bildiniz, diye yanıtladım. Ama şimdi de gidip kediyi aramam gerekiyor.

– Kediyi arama işi on dakika bekleyebilir, değil mi? Makarna pişirmeye benzemez.

Nedendir bilmem, bir türlü kapatamıyordum telefonu. Bu ses-
te ilgimi çeken bir şeyler vardı.

– Peki ama, on dakikadan uzun sürmesin lütfen.

– Böylece, birbirimizi anlayabiliriz, dedi kadın, sakın sakın.

Hattın öteki ucundaki manzarayı tahmin ediyordum: bir koltu-
ğa rahatça kurulmuş, bacak bacak üstüne atmış olmalıydı.

– Bunu bilemem işte, diye karşılık verdim, ama on dakikada nasıl olur kestiremiyorum.

– On dakika belki de senin sandığından çok daha uzundur, dedi.

– Aradığınız kişide yanılmıyorsunuz, eminsiniz değil mi? de-
dim, zemin yoklamak için.

– Hayır, dedi kadın. Seni iyi tanıyorum, birkaç kez karşılaştım
seninle.

– Ne zaman? Nerede?

– Bir gün, bir yerlerde. Bunları ayrıntılarıyla anlatmaya on da-
kika yetmez. Önemli olan şimdidir, değil mi?

– Belki, ama beni tanıdığınıza dair bir bir kanıt isterim.

– Örneğin, ne?

– Kaç yaşındayım?

– Otuz, dedi kadın hemen. Otuz yaş ve iki ay, oldu mu?

Sustum. Beni tanyordu, hiç kuşku yok. Ama zihnimi ne denli
zorlasam da, sesin sahibini bir türlü çıkaramıyordum işte.

– Peki, şimdi de sıra sende, beni gözünün önüne getirmeyi dene bakalım, dedi kadın, baştan çıkarıcı bir sesle. Sesimden, benim ne tür bir kadın olduğumu tahmin et. Kaç yaşındayım, neredeyim, ne giymişim...

– Bilemem, dedim.

– Hadi, bir dene bakalım!

Saatime bir göz attım. On dakikanın ancak bir dakika beş saniyesi geçmişti.

– Bilmiyorum, dedim yeniden. Ben sizi tanımıyorum, sesinizden çıkaramadım. Ve ne kadar denersem deneyeyim, sizi gözümün önüne getiremiyorum.

– Gerçekten mi? dedi kadın. Bu konuda yeteneğine güvenmiyor musun? Sakın zihninin bir köşesinde ölü bir nokta olmasın? Tümüyle kendin olmanı engelleyen ölü bir nokta? Yazık, senin kadar akıllı biri için, hem de sahip olduğun tüm yeteneklerine rağmen!

Bir ölü nokta. Bu kadın, kesinlikle haklıydı. Aklımda, bedenimde, hatta yaşantımda bile, bir yerlere gömülüp gitmiş, yitik bir dünya vardı. Belki de yaşamımı, olması gerekenden biraz uzaklaştıran da buydu işte.

– Mademki kim olduğumu görmüyorsun, kendimi tarif edeyim, dedi kadın. Şu sırada yatağımdayım. Az önce bir duş yaptım ve çırlıçıplağım.

Çırlıçıplak, diye düşündüm. Al başına belayı! Şimdi durum, telefonda pornoya dönüşüyor galiba!

– Yoksa bir şey giymemi mi tercih edersin? Dantelli bir şey? Ya da çorap? Seni en çok heyecanlandıran nedir?

– Nasıl isterseniz. İster çıplak kalın, ister giyinin, benim için fark etmez, diye karşılık verdim. Bakın, bağışlayın ama, telefonda böyle şeyler konuşmaktan pek hoşlanmam. Üstelik daha yapmam gereken bir sürü iş var ve...

– On dakika, hepsi bu. Zamanının on dakikası, karşılanamaz bir kayıp değildir herhalde? Hiç olmazsa soruma karşılık ver. Çıplak kalmamı mı istersin, yoksa bir şeyler giymemi mi? Siyah çamaşır ya da...

– Olduğunuz gibi kalın, rahatsız olmanıza değmez.

– Çırılçıplak, o halde?

– Evet, öyle, çırılçıplak.

Dört dakikayı doldurmuştuk.

– Tüylerim hâlâ ıslak, dedi. İyi kurulanmamışım. Bedenim ıslak. Sıcacık ve ıslağım. Ve tüylerim ipek gibi, görsen, kapkara, yumuşacık. Okşamak ister misin, denemek için?

– Şey, bağışlayın ama...

– Üstelik içerisi daha da sıcak. Ilık beşamel sosu gibi. Gerçekten çok sıcaktır, biliyor musun? Bil bakalım, şu sırada nasıl duruyorum? Sağ dizim havada, sol bacağım yana açık. Onu beş geçeyi gösteren bir saat düşün.

Sesinden, yalan söylemediğini anlıyordum. Gerçekten de bacaklarını onu beş geçeyi gösterir gibi açmış, vajinası da sıcak ve ıslak olmalıydı.

– Dudaklarıma dokun. Yavaşça. Parmağının ucuyla beni usulca okşa. Evet, böyle, çok yavaş. Şimdi de sol mememi boşa kalan eline al. Tatlı tatlı, aşağıdan yukarı okşuyorsun, sonra da meme ucunu çimdikliyorsun. Birkaç kez yapıyorsun bunu, daha daha, ben zevkten kendimden geçinceye kadar.

Tek söz söylemeden telefonu kapadım. Sonra kanepeye uzandım ve derin bir iç çekerek saate baktım: konuşma yaklaşık on dakika sürmüştü.

On dakika sonra telefon tekrar çaldı. Bu kez açmadım ve on beş kez çaldıktan sonra sustu. Salona derin, mermer gibi soğuk bir sessizlik çöktü.

Saat ikiye doğru, bahçenin beton duvarından atlayınca kendimi çıkmaz sokakta suldum.

Buraya her ne kadar sokak denilse de, gerçek anlamıyla sokak filan değildi. Doğruyu söylemek gerekirse, burası adlandırılmayacak bir yerdi. Gerçekte, bir yol bile değildi. Çünkü bir yol, bir giriş ile bir çıkış arasında bulunan ve insanı bir yere götüren bir geçittir.

Ama bizim sokağımızın ne girişi vardı ne çıkışı; bir ucundan

EVREN

Büyüleyici bir roman... — *The Washington Post* *Book World*

Oyuncular:

Toru Okada: Başkahraman. Susuz bir kuyunun dibine indiği gün hayatı değişiyor. **Kumiko Okada:** Toru Okada'nın karısı, gazeteci. **May Kasahara:** Toru Okada'ya arkadaşılık eden yeniyetme kız. **Malta Kano:** Bedensel zerrecikler takıntısı olan, kırmızı şapkalı medyum. **Girit Kano:** Malta Kano'nun kız kardeşi ve yardımcısı. **Noboru Vataya:** Kumiko'nun ağabeyi, Toru Okada'nın düşmanı, kötü politikacı. **Teğmen Mamiya:** İkinci Dünya Savaşı'nda toplama kamplarında kalmış, yaşamaya mahkûm yaşlı adam. **Muskat Akasaka:** Toru Okada'yı himaye eden gizemli kadın. **Tarçın Akasaka:** Muskat Akasaka'nın mükemmel fakat hiç konuşmayan oğlu.

Yardımcı oyuncular:

Zemberekkuşu: Her gün ötüşüyle dünyanın zembereğini kuruyor, ancak görevini bir gün ihmal edince işler karışıyor. **Noboru Vataya:** Kaybolmasıyla Okada ailesinin hayatının değişmesine neden olan kedi. **Namı diğer Uskumru.**

tavsiye edilen
satış fiyatı
₺ 550

